

Tôi Là Nữ Sinh Trường Chu Văn An?

Thu Lê - Nguyễn thị Thu

Lá thư mời tham dự 50 năm Hội Ngô Chu Văn An 59 đã làm tôi khựng lại, ngoảnh lại và giật mình không ngờ một khoảng thời gian nửa thế kỷ đã trôi qua. Năm mươi năm với bao nhiêu thay đổi, thăng trầm, dòn dập cảnh mới cũ, làm như ký ức bị chìm sâu xuống đáy.

Chữ “50 năm” lôi tôi trở dậy, với có chút ngỡ ngàng. Với trí nhớ mờ mờ vì tuổi tác cũng có mà vì thời gian cũng có, tôi tự hỏi, “Uả, mình học CVA hồi nào nhỉ?” Nhìn danh sách CVA kèm theo, rõ ràng tôi còn nhận ra nhiều tên quen thuộc và trí nhớ tôi bắt đầu quay trở lại ... Phải viết lại để chia sẻ với các bạn cùng thời, nếu trí nhớ các bạn có tiêu hao như tôi, để các bạn sẽ không ngạc nhiên khi thấy tên mấy người con gái trong danh sách học sinh Chu Văn An 59. Câu chuyện ngày đó chúng mình như thế này....

Năm 1954 khi có lệnh di cư vào nam và Hải phòng được gia hạn 300 ngày trước khi tiếp thu thì chúng tôi đi vào Sài Gòn trong những ngày cuối cùng đó. Lúc chúng tôi vào đến Sài Gòn thì có lẽ là vào cuối niên học, trường Trung Vương không còn chỗ nên vào đầu niên học 1955-1956 của lớp Đệ Tứ, 5 đứa con gái được nhận vào trường Nguyễn Trãi

(học buổi trưa tại trường tiểu học Trương Minh Ký) do thầy Trần Văn Việt (vốn là hiệu trưởng trường trung học Ngô Quyền Hải Phòng) làm hiệu trưởng. Cùng năm đó, Nguyễn Trãi có thêm một lớp Đệ Thất nữ sinh, chắc cũng được trường Trung Vương gửi gắm sang và lớp nữ sinh bé nhỏ này thì ở ngay gần cửa trường phía bên tay trái.

Năm bông hoa lạc ...vào giữa rừng gươm gồm các chị Phó Hoàng Lan, Khương thị Phương Lan (mà tụi tôi hay gọi là Song Lan), Ngô thị Quý, Ngô thị Ngọc Khuê, và tôi là Nguyễn thị Thu. Các cô nhỏ của lớp đệ thất thì không kể chứ “Ngũ Long Công Chúa” điệu này chắc cũng được các nam sinh trong trường nghiên cứu kỹ lắm. Chị Hoàng Lan với mái tóc dài và đôi mắt mơ màng của người thiếu nữ mới lớn, chị Quý thì người cao lớn, hơi to con, chị Khuê nhỏ nhắn nhưng có vẻ già dặn hơn cả. Chị Phương Lan thì tôi nhớ là nhí nhảnh, dễ thương nhất, “cute” nhất (chữ thời nay) và có biệt hiệu gọi là “Lan đen” vì nước da bánh mật rất có duyên (rất tiếc bây giờ thì lại không đen nữa). Cũng như tôi được đặt cho một cái tên mà mấy chục năm sau này tôi mới biết qua một anh Nguyễn Trãi - Chu Văn An khi anh gọi tôi là “Thu cà rá”(chắc tại nhà có tiệm bán vàng, bán nhẫn mà người nam gọi là cà rá) trong khi tôi yên trí là những năm đi học Văn Khoa tôi được đặt tên “Thu Vàng” (bởi vì tôi hay mặc áo vàng, nghe có vẻ văn chương lãng mạn hợp với dân Văn Khoa chứ chắc chắn không phải là tại nhà tôi có tiệm vàng) mà tôi rất thích cái tên đó ở tuổi đó. Năm học Đệ Tứ thì tôi tự xét hãy còn con nít, có vẻ hơi ngây ngô và ở nhà hay bị la là ...giống con trai! Ngây ngô nhưng cũng biết rằng lớp Đệ Tứ B4 ở góc trường gần WC (mà đầu phía bên trái ở dãy nhà ngang là lớp Đệ Tứ B3) có 5 cô ngồi ngay bàn đầu dãy giữa cửa lớp, chắc cũng gây nhiều... chấn động trong trường! Tôi đoán chừng cũng có nhiều chuyện phê bình to nhỏ, nói sau lưng, nói vu vu, những lá thư rơi... và nhiều chuyện tôi không biết hoặc chỉ biết chút chút (thì còn con nít mà!). Tôi còn nhớ đứng bên góc lớp bên này mà còn nghe thấy những tràng cười, nhìn thấy người chỉ chỏ ở phía dãy bên phía nhà ngang.

Tầm mắt tôi không đi quá cái lớp B3 ở đầu dãy, và tôi chắc là lớp Đệ Tứ B1 và B2 cũng ở dãy đó.

Tôi chỉ nhớ hàng ngày phải đi bộ từ trường ra đến bến xe bus ở chợ Bến Thành để đi về phía Phú Nhuận cũng nhòm thấy mấy mặt quen quen cùng đi về, và cũng để ý thấy có người xuống phía Tân Định trước mình. Nhưng cũng sợ, quen thì không hẳn, mà lạ thì cũng không đúng, mà biết nói cái gì, nên cứ làm ngơ, mắt giả bộ nhìn vào cõi xa xăm như chẳng nhìn thấy ai... Còn nhớ sau này cũng có lúc yêu cầu các bạn viết cho vài chữ trong “Giòng Chữ Bạn” khi mùa hè chia tay nhau, khi mùa hoa phượng nở ve sầu kêu (chẳng biết có thật thế không nhưng cũng cứ tả oán vậy) nhớ bạn nhớ thầy và cũng có người viết“nhớ Thu với đôi mắt hơi buồn”...!!!

Học hết năm Đệ Tứ, cả bọn nghĩ là sẽ được đổi về Trung Vương, nhưng gần đến ngày tựu trường lại vẫn thấy lêu bêu. Cuối cùng cả 5 cô bị đẩy sang trường Chu Văn An vào lớp Đệ Tam. Tôi không nhớ rõ là học được bao lâu, chắc nhiều nhất là 2 tháng, vì tôi còn nhớ học giờ Sử Địa (?) của thầy Vũ Khắc Khoan mà được nghe thầy kể chuyện Lưu Bình Dương Lễ với vai trò của Châu Long mà say mê ngất ngư và cuối cùng được “chiêu hồi” về Đệ Tam Trung Vương. Không biết là ở CVA thì chúng tôi học ban gì nhưng khi về đến TV thì cả 5 cô vào ban A mà tôi rất ghét vì tôi rất lười không muốn học bài. Thân phận kẻ đến sau nên tôi phải chịu trận học một năm Đệ Tam A đến năm Đệ Nhị mới xin đổi sang B được, bỏ lại các cô bạn vàng...

Thế là mang tiếng học sinh CVA nhưng chúng tôi chỉ học có mấy tháng. Nhưng vì tất cả học sinh Đệ Tứ Nguyễn Trãi đều sang CVA nên chúng tôi vẫn “biết nhau” cả và chúng tôi vẫn là CVA-59. Trong danh sách CVA-59 này chỉ có tên chị Phương Lan và tôi. Chị Phương Lan hiện ở Vienna, VA, Chị Hoàng Lan thì hiện ở Houston, TX, chị Quý vẫn ở Việt Nam mà chúng tôi thỉnh thoảng vẫn có liên lạc. Riêng chị Ngọc Khuê thì cũng nghe nói còn ở VN nhưng mấy chục năm nay không hề gặp, không biết chị ở đâu và đời sống ra sao?

Thế mà đã nửa thế kỷ rồi, mới đây mà đã đến tuổi “thất thập cổ lai”, đã thành các ông bà nội ngoại, nhìn nét mặt đã thấy nhiều dấu ấn của thời gian và cũng đã có người chúng ta không còn gặp. Nhìn đến quỹ thời gian trước mặt cũng thấy cạn dần. Nhưng một lần hội ngộ là một lần vui, có dịp ôn lại nhưng ngày xưa, để được cười và thấy, như câu thơ này của ai mà tôi nhớ được:

*Soi gương thì thấy đã già
Soi lòng thì thấy vẫn là trẻ trung...*

Có phải thế không các bạn?

Thu Lê - Nguyễn Thị Thu

(Tháng 5/2009)

Tác giả Thu Lê trong buổi họp mặt cựu học sinh (53-54) của trường trung học Ngô Quyền - Hải Phòng tại Anaheim, CA, USA ngày 17/6/2004. Sau cuộc di cư 1954, Chị là một nữ sinh trong nhóm “Ngũ Long Công Chúa” đã theo học Trường Trung Học Chu Văn An, Sài Gòn.

(Ghi chú của Ban Biên Tập)